

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

X. tečaj.

V Gorici, 1890.

I. zvezek.

Življenje

*tretjerednice svete Marije Frančiške
od petih Jezusovih ran.*

P. F. H.

Vvod.

V zadnjih tečajih sem opisal življenje treh imeničnih svetnikov 1. reda sv. Frančiška: sv. Frančiška Solana, apostolja Indijanov v južni Ameriki, sv. Janeza Kapistrana, slavnega zmagovavca nad Turkom pri Belemgradu, in sv. Lovrenca Brindiškega, ustanovitelja kapucinskega reda po avstrijskih deželah. V tem tečaju hočem bravcem pred oči postaviti življenje sv. Marije Frančiške, device tretjega reda našega očeta sv. Frančiška.

Menim, da bom s tem zlasti vstregel pobožnim slovenskim tretjerednicam in tretjerednikom. Brali bodo življenje svetnice, ki se je posvetila mej svetom, v krogu družinskega življenja, v sredi navadnega dela in vsakdanjih opravkov. Če tudi je bila redovnica, ni živela v samotni samostanski celici, ampak mej

svetnim hrupom. To nam je zopet nov dokaz, kako napačna je misel onih, ki pravijo, da tako zvano pobožno življenje pristoja le samostanskemu zidovju, mej svetom pa ni kaj prida, dà celo nemogoče. Kaj lepo omenja to pismo, s katerim je bila Marija Frančiška blaženim prišteta, tako le: „Sv. Marija Frančiška je namreč sovražnika človeškega izveličanja velikodušno premagala na odpertem polji, mej nevarnostmi sveta, sredi hrupa velikomestnega življenja“. Ker je živela naša svetnica v okoliščinah, v kakeršnih živi večina ljudi, in potem takem čutila vso težo in bridkost življenja v rokodelskem stanu pod pokorščino brezserčnega očeta, odvisnost od ptuje milosti do zadnjega zdihljeja in neizrekljivo vedno terpljenje, gotovo bo sijalo serce marsiketerega, ki pozna križe in težave takega življenja iz lastne skušnje in ne le iz tujih tožba, da se bo k njej zatekel in pri tej svetnici iskal tolažbe in pomoči. Težko bo kedo njeno jako poučno, pa tudi mikavno življenje prebral brez duhovne koristi.

Se od druge strani je njeno življenje zajemljivo. Ona ni živela v starodavnih, ampak, rekel bi lahko, v naših časih; saj še ni sto let preteklo po njeni smrti. In ko je bila dné 29. junija 1867 mej svetnice prišteta, živeli so še ljudje, ki so jo osebno poznali. Ker je svetnica živela v naših časih, ohranili so se nam tudi natanko posamezni dogodki njenega življenja. Kar je marternik sv. Lovrenec rekel o sebi, velja tudi o naši svetnici: „Noč njenega pozemeljskega življenja nima teme, marveč je vse jasno pred našimi očmi“.

Začnimo toraj njeno življenje s ponižnim zdihljem: Sveta Marija Frančiška, prosí za nas!

I. DEL.

I. POGlavJE.

Stariši naše svetnice.

Sv. Marija Frančiška je zagledala luč sveta dne 25. marca 1715. leta — na praznik Marijinega oznanjenja — v svetno znamenem mestu Napolji na Laškem. Sv. kerst je prejela v farni cerkvi, posvečeni sv. Frančisku in sv. Matevžu, dne 28. marca 1715. leta. Dali so jej ime Ana Marija, Roza, Nikoleta. S tem

imenom so jo doma navadno tudi klicali. Marija Frančiška je njeno redovno ime. Očetu je bilo ime Frančišek Galo; materi pa Barbara Basinsi; bila je sestra nekega obrista v kraljevi armadi. Imela je še tri sestre in brata, ki je pa vže v otročjih letih vmerl. Njeni stariši so živeli bolj siromašno. Njen oče je tkal „porte“, iz svile in zlatih nitek. Vsa družina mu je morala pri tem poslu pomagati, da si je tako služila vsakdanjega kruha.

Glede serca in značaja sta bila oče in mati prav različna. Mati je bila bolj vzgojena; zato je bila krotka in pohlevna, miroljubna in pobožna. Poleg njene svete hčere gre pač pripisovati njej vse dobro, kar se je smelo v hiši goditi. Nasproti pa je bil oče. Če tudi ne ravno brezbožen ali hudoben človek, vender skop, sirov, termoglav in prepirljiv. Ljudje tacega značaja pa prisilijo one, ki morajo z njimi živeti, k veliki, dà velikodušni poterpežljivosti, če hočejo, da se vsaj nekoliko ohrani hišni mir. Žalibog da tudi njemu, kaker se pogostokrat pri ljudeh te verste prigodi, ni prišlo na um, da poleg pridnosti in delavnosti tudi pobožnost prinese božji blagoslov v hišo. Zaslužek z rokami, to mu je bilo vse; saj so mu njegove „zlate porte“ plačevali z gotovim denarjem; kar pa donašajo razne pobožnosti, za to naj se brigajo drugi. Njemu velja le gotov denar. Prišel je prav lahko iz pravega tira, če mu kupčija ni šla dobro izpod rok, ker mu je manjkala edino prava podlaga, — v d a n o s t v o l j o b o ž j o v vseh okoliščinah življenja. Le ta pa ima terdne korenine le v pravi pobožnosti. Ob takih prilikah je bil brezoziren in sirov do svoje družine; imel je vedno na jeziku svoje navadne besede: „Kedor v moji hiši ne dela, tudi jesti ne sme“.

Te sirovosti in sitnosti je bila seveda mnogo vzrok njegova telesna bolezen, zavolje ketere je v poznejših letih tudi popolnoma prišel ob um. Lahko si toraj mislimo, koliko je morala terpeti dobra žena pri takem možu, če je hotela ohraniti v hiši to dobro, ker se je godilo, in obvarovati, da ni bilo krega in prepira še bolj pogostokrat, kaker se je to res godilo. To očetovo mišljenje je bilo tudi vzrok, da je svoji pobožni hčeri vedno nasprotoval in jej prizadeval sitnosti. Pogostokrat so tudi njene sestre z očetom potegnile ter jej delale zopernosti. Pri vednem nemiru in kregu v hiši so stale zdaj na strani blage matere, zdaj pa so jo potegnile š čmérnim očetom proti dobri materi in pobožni Ani Mariji; dà celo na starejšo sestro, ki je bila tudi ž

njo vred v tretjem redu, se ni smela vedno zanesti; tudi ta je pogostokrat potegnila z očetom proti njej in blagi materi. Treba je bilo te družinske razmere omeniti vže zdaj, da bo bravec tem lože spoznal žalostni položaj, v katerem je živela naša svetnica; saj so jo dolžili, da sta ona in mati vsega prepira krivi. Ko pa je zgubila dobro mater, morala je sama prenašati vse nevihte domačega prepira.

II. POGlavJE.

Njeno rojstvo, prva otročja leta in prvo sv. obhajilo.

V življenji mnogih svetnikov beremo, da je Bog vže pred njih rojstvom z raznimi dogodki pokazal, kako dragi bodo v njegovih očeh. Tako je hotel Gospod tudi pokazati, da ima sè sv. Marijo Frančiško posebne namene, preden je še zagledala luč tega sveta.

Pred porodom družih otrôk ni čutila blaga mati nobenega terpljenja. Zdaj pa sta jej vedno bolehanje in moževa čmérnost delale toliko sitnosti, da ni mogla delati, niti se po konci deržati. Če je šla v cerkev, ni mogla klečati; če je hotela le nekoliko moliti, morala je sesti. Vže takrat je povedala mnogim, — le ti so to potem razglasili, — da čuti v sebi ne navadno gibanje, kaker hitro se bliža čas povzdigovanja; kaker bi jo hotelo spomniti na sveti trenotek in nekako siliti, naj poklekne. Kaker hitro je pokleknila, postalo je naenkrat vse mirno, tudi jej je prešla vsaka betežnost. To je trajalo do obhajila. Ta nemir je čutila vsaki krat, ko je bila pri sv. maši. Semtertje je čutila nekaj podobnega, kaker nekedaj blažena mati Janeža Kerstnika, ko jo je prišla obiskat preblažena devica Marija, in pa mati sv. Benedikta in d. — Vsi, katerim je bilo to znano, so rekli, da je to posebno znamenje. Gotovo si je božja previdnost zvolila to dete, da bo posebno goreče častilo Najsvetejši zakrament.

Vže v tem času je neotesani mož pogostokrat se svojo ženo tako sirovo ravnal, da je padla v omedlevico. Necega dne je po takem ravnanji zgubila popolnoma zavednost. Vsi ljudje v hiši so mislili, da se jej je približala zadnja ura. Hitro teko po misijonarja, ki je pod oknom pred hišo ravno pričel pridigovati zbrani množici. Prosijo ga, naj gre k ymirajoči bolnici. Po Laš-

kem je namreč navada, da misijonarji na svojih potih pogostokrat pridigovajo zbranim poslušavcem tudi pod milim nebom. Pobožni jezuit neha pridigovati ter gre hitro v hišo, da bi ob smerti na strani stal vmirajoči. Ostal je pri bolnici dotlej, da je zopet zadobila zavednost. Pri odhodu pa reče materi: „Pazite dobro na hčerko, katero vam bo Bog dal. Vzgojajte jo v božjem strahu, ona mora postati velika svetnica!“

Nekaj enacega je materi prerokoval še drugi svetnik. V samostanu sv. Lucije v Neapolji, kjer počiva tudi naša svetnica, je v tem času živel v duhu svetosti sv. p. Janez Jožef od sv. križa. Vse ga je vže takrat častilo kot svetnika. Bil je ponos in čast frančiškanskemu redu. Vmerl je 5. marca 1724 nad 80 let star v tem samostanu. Papež Gregorij XVI. ga je l. 1839. vverstil mej svetnike. V hudi zadregi se mati zateče tudi k temu sv. možu. Zdelo se ji je, da čuti take bolečine posebno po noči, kaker bi kedo po njej z nogami teptal. Zato se je bala, da bi se otroku ne prigodilo kaj žalega. Menila je, da jej dela te težave hudobni duh iz sovraštva do otroka, o katerem so jej sveti možje vže toliko nade-polnega napovedovali. Sè zaupanjem se zateče k p. Janezu Jožefu in ga prosi, naj jo blagoslovi. Pobožni in ponižni redovnik rad vsliši prošnjo. In res od tega trenutka ni več čutila težav. Ko pa se poslovi od nje, jej reče: „Bodite potolaženi in brez vse skerbi; pazite pa dobro na dete, ki vam ga bo Bog dal: zakaj zelo sveto bo živelo“.

Brez posebnih težav in bolečin je mati porodila hčerko, ko je klečala pred Marijino podobo in se priporočala njenemu varstvu. Oseba, katero je mati poklicala na pomoč, prišla je še ravno o pravem času, da je vzdignila novo zemljanka s tal, ki so bila njena prva posteljica. Vže takrat se je nežno dete zdelo vsem podobno nuni. — Neki pisavec njenega življenja je razun omenjenih okoliščin, ki so se godile pri njenem rojstvu, spomnil še tole: „Dan njenega rojstva, — 25. dan meseca marca, — ni le dan včlovečenja Sinu božjega po Marijinem oznanjenji, je tudi dan Izveličarjeve smerti, kaker terdi najstarejše ustno izročilo. Tisti del napoljskega mesta, kjer je bila Marija Frančiška rojena, zvali so „g o r o k a l j v a r i j o“. Njena očetova hiša je stala nasproti kapeli, ki je bila posvečena „M a r i j s e d e m ž a l o s t i“, in blizu ulic, katere so imenovali „u l i c e s v. g r o b a“. Rojena je bila na golih tleh in kerščena v cerkvi, ki je bila posvečena sv. Frančišku s peterimi Kristusovimi ranami

Tako je vže pri njenem rojstvu kazalo vse predpodobo križanega Izveličarja, katerega je v vsem svojem življenji tako zvesto posnemala“.

Vse te omenjene okoliščine so obračale oči vseh na otroka, katerega je Bog odločil obdarovati s tolikimi milostmi. In res si slišal govoriti znance, če so gledali ljubeznjivo dete, ki je bilo v vsem tako poterpežljivo in mirno: „Velika svetnica je prišla na svet!“ — Rekli smo, da je bila deklica „tako mirna in poterpežljiva v vsem“; zakaj Gospod, ki je hotel tega otroka od prvega trenutka njenega življenja, privaditi vsakoverštnega terpljenja je pripustil, da je mati hudo zbolela in ni mogla več sama živiti hčerke. Zato so jo izročili v izrejo dvema rednicama, ki pa ste bile zelo brezvestni. Zanimarjali ste dete, in malo je manjkalo, da ni poginilo lakote. Do smerti sestrađano prineso dobri materi nazaj. Ta v velikih skerbah ni vedela, komu naj izroči ljubo hčerko. Vzame jo v naročje in hiti pred čudodelno podobo nebeške matere, kjer je hčerka tudi zagledala luč sveta. S terdno vero in zaupanjem, kakeršno more imeti le skerbna mati, dotakne se na podobi z roko Marijinih persi in potem svojih in zdihne polna zaupanja: „Kako lahko mi pač pomagaš, da bi mogla sama rediti to vbogo siroto!“ Ni še izgovorila teh besed, vže je čutila, da je po čudnem načinu pomagano njej sami, pa tudi otroku. Pripovedovala je tudni vedno, da se jej ta hčerka ni nigdar zdela kakor navaden otrok; zdelo se jej je, da nosi „kakega angelja“ v naročji.

Ni bila naša svetnica še dve leti stara, vendar se je kazala vedno mirna, pokorna, sè vsem zadovoljna in brez vsake nevošljivosti. Ni se menila za igrače, ki so navadno tako všeč otrokom te starosti. Njeno največe veselje je bilo, če se je mogla učiti raznih molitvic, katere je prav hitro umela in na pamet se naučila. Njene sestre, še tudi v otročjih letih, so se čestokrat naveličale, da bi jej vedno in vedno govorile le o svetih rečeh. Pa dveletna sestrice jih je znala zmirom podkupiti.

Pritergala je svojim ustam košček kruha, razno sadje in druge sladkarije, katere je dobila od starišev, ali družih ljudi. Veselo jih razdeli mej sestrice s prošnjo, naj jej zato povejo kako zgodbico iz sv. pisma ali pa kako molitvico iz katekizma. Tako je naša Ana Marija vže v tej nežni dobi hrepenela po božji besedi, tem nebeškem kruhu. Če gledamo otroke in jih opazujemo, lahko vidimo, kako so sladkosnedni, posebno, če nimajo preobilo

vsakdanjega kruha, kaker se je naši svetnici čestokrat godilo. Potem moremo še le prav ceniti zatajevanje, katero si je naložila vže v tej nežni mladosti, da bi se nasitila z božjo besedo.

Keder se je mati napravljala v cerkev, hotela je ž njo. Niso je mogli obderžati doma. Pogostokrat so jo morali tudi ob družih priložnostih peljati v cerkev, da je bila pri kerščanskem nauku in družih pobožnostih. Vže v teh otročjih letih je bila po celo, dà, več ur v cerkvi tako mirno, pobožno in zbrano, da se je vse čudilo otroku. Pravi čudež pobožnosti je bila vsem!

Tako je kazala Anica ljubezen do Boga, preden ga je jela prav za prav spoznavati. Zato se pa tudi ni čuditi, da je bila pri tolikem hrepenenju po resnicah sv. vere vže v četrtem letu svoje starosti popolnoma podučena. Zdaj je bila njena priserčna želja, da bi mogla prejeti zakrament sv. pokore in z Jezusom se zediniti tudi v zakramentu sv. rešnjega telesa. Zato je mater vedno prosila, naj jo pelje v cerkev, da bo opravila prvo spoved. V svoji priprostosti je mislila, da bo po prvi spovedi smela precej iti k sv. obhajilu. Nazadnje je mati vender vstregla njeni želji. Pelje jo v farno cerkev, kjer je spovedoval pobožni misijonar don Gaetano. Ta se je pač čudil štiriletnemu detetu, da je tako dobro podučeno v resnicah sv. vere; še bolj pa njenemu hrepenenju po sv. obhajilu. Sam je rekel: „Ke bi navada sv. cerkve ne bila naravnost proti temu, ne bi bil mogel odreči prošnje otroku, kaker angelj nedolžnemu, in odlašati še leta in leta. Od svoje strani bi jo bil vže takrat pustil k sv. obhajilu brez vsacega pomislika“. Perve besede, s katerimi je sveta dekliča ogovorila spovednika, so bile: „Duhovni oče, pustite me iti k sv. obhajilu!“ Mej tem pa, dokler je prišel za njo tolikanj zaželeni čas, milost božja v njej ni počivala, marveč jo pripravljala z ne-
navadnim darom premišljevalne molitve na ta važni dogodek. Vže v nežnih otročjih letih, — ko otroci navadno še na smert ne mislijo, ko še prav za prav ne vedo, kaj je življenje, — bila je pogostokrat vsa zatopljena v premišljevanje štirih poslednjih reči. Posebno pa je vedno mislila na smert. Ko je zjutraj prišla k materi, da bi jej vmila obraz, slišali so jo pogostokrat govoriti te le besede, ki so iz ust majhinega otroka pač redke: „Mati, vmite mi obraz, to mertvaško glavo; te oči bodo morale iti ven, ostale bode le same jame; tudi koža in meso bo odpalo z obraza in ne bo ostalo družega, kakor gole kosti“. Zato ne beremo brez vzroka v cerkvenih molitvah na njen god te le besede: „Vže tako re-

koč od otročjih let je kazala znamenja svoje svetosti“. Naj navedemo še neketera taka znamenja.

Kedor pozna živost in razmišljenost otrok, pač vé, da niso posebni prijatelji molitve; težko jih pripraviš k temu. Naša mala svetnica pa je vže v teh letih vsaki večer z drugimi molila sv. rožni venec. Kaker so pozneje njene sestre pravile, vedla se je tako pobožno in zbrano pri molitvi, da je bila v zgled vsem domačim in jih vzpodbujala k pobožnosti. V prostih urah pa jo je bilo videti vže v teh letih klečati v kakem kotiču hiše, kjer je mislila, da je nihče ne vidi. Imela je sklenjeni ročici in bila vsa zatopljena v premišljevanje. Ali pa je klečala in molila pred altarčkom, keterega si je sama naredila in olepotičila z raznimi podobnicami. — Po noči je spala s svojimi starišimi sestrami skupaj. Ko je menila, da so sestre vže zaspale, splazila se je tiho iz postelje in pokleknila poleg ali pa sredi izbe na merzla tla in premolila po več ur. Pogostokrat so se sestre delale, kaker bi spale, da je niso motile v pobožnosti ali pa v zadrego spravile. Tudi je resnica, da se je pri teh svojih pobožnih vajah, — komaj šest let stara, — vže bičala do kervi; in da se ne bi na tleh videle kervave kapljice, polila je tla z vodo.

Sestre so se vedle v jutru, kaker bi ničesar ne vedele o tem; zato so se čudeč popraševale, kedo je pač vodo polil. Seveda je mlada, nedolžna spokornica molčala; pač pa je zanaprej tla pregernila z rjuho in jo potem skerbno skrila.

Če se je mej dnem v kakem skrivnem kotiču v hiši bičala, jej vže takrat ni bila vseč navadna vervca. Ker ni mogla dobiti pravega biča, navezala je ključev na vervco in se ž njimi tepla, koliker je mogla. Zato so jo domači vže takrat imeli za svetnico; pogostokrat so jo imenovali „santarella“ — svetničica, celo da je slišala. Seveda zavoljo tega ni mogla prikrivati nejevolje in sramote; veselja pa jej je žarelo lice, če je videla, da jo prezirajo ali pa zaničujejo.

Vže takrat je, vsa goreča za zveličanje duš in polna božje ljubezni, zbirala otroke iz soseske okrog sebe in jim pripovedovala kaj o ljubem Bogu. Pogostokrat je zbranim otrokom pred svojim domačim altarčkom tudi pridigovala. Govorila jim je tako ginljivo in priserčno o ljubem Bogu, da so stopile solze v oči celo odraslim.

V teh zgodnjih letih je kazala naša svetnica vže tudi posebno spoštovanje do mašnikov, bodi si svetnih ali redovnih. Ka-

ker je zagledala kakega mašnika, se je razveselila, da so se temu vsi čudili. Kazala je pa vže takrat, da je to spoštovanje izviralo od tod, ker je v njih osebi častila božjega začetnika mašništva, keterega namestniki so, bodi si, da je to znala iz kerščanskega nauka, v katerem je bila v zgodnjih letih vže jako dobro podučena, bodi si, kar je bolj verjetno, da je vedela to po notranjem razsvetljenji, s katerim jo je Bog tako obilno oblagodaril. Gotovo je, in vsi, ki so jo poznali v teh letih, so poterdili, da je nehala jokati in postala vesela, če je zagledala le od daleč kakega mašnika, in da je s perstom nanj kazala in ga imenovala „Kristusa“ — namestnika Kristusovega.

To njeno spoštovanje do Kristusovih namestnikov je z leti postajalo vedno večje. Zato so po pravici mnogi, ki so bili zaslišani pri obravnavi njenega svetega življenja, izrekli: „Zdi se jim v resnici kot plačilo za njeno verno spoštovanje do mašnikov, da so svetnici vse njeno življenje, in skozi njeno dolgotrajno, bolečin polno bolezen, ki jo je, rekel bi, spremenila v živo smert, na strani stali naj bolj spoštovani mašniki vsake verste, tudi škofje, in jih je mogla imeti okoli sebe noter do svoje blažene smerti.“ Nasproti pa so imeli na ta način ti mašniki tudi priložnost, da so visoko spoštovali in občudovali velikodušne in junaške čednosti, „svoje duhovne matere“, — tako so imenovali našo svetnico, — in so tudi večinoma sami na sebi skusili njene nenavadne milosti. Z neketerimi se bomo pozneje bolj seznanili.

Ko je naša deklica spolnila sedmo leto, doletela jo je velika sreča, da je smela iti pervikrat k sv. obhajilu. Obraz se jej je žaril nebeške radosti, in solze so jej stopile v oči od veselja in sreče. Obličje jej je gorelo od velike ljubezni, kaker žerjavica, da so gorkoto čutili tudi drugi, ki so bili blizu nje. Tako gorkoto so od tega časa zapazili pri sv. Mariji Frančiški skoraj po vsakem sv. obhajilu, in ne samo za en trenotek; ko je prišla domov po zahvalnih molitvah, ki pa so bile navadno zelo dolge, čutila se je še gorkota na njenem obrazu; pogostokrat se je zdelo ljudem njeno obličje kaker razbeljeno železo. Ogrevala je vso okolico. Še pri njenem zadnjem obhajilu v jutro dne njene srečne smerti so čutili okoli stoječi to žarenje njenega obličja, kaker so potem pravili. — Ravno tako so jej ostale tudi solze, katere je vže pri svojem prvem sv. obhajilu tako obilno pretakala, vse njeno življenje kot posebna milost božja. Pogostokrat se je zgodilo, da je bila od obilnih solz mokra vsa obleka, pa

tudi tla okoli nje, kjer je v molitvi zamaknjena klečala po sv. obhajilu; zato so solze tudi glavno znamenje na njenih podobah. kaker bomo pozneje videli

Vže sem omenil, da je v otročjih letih premišljevala štiri poslednje reči. Pa tudi vže v teh letih se je s posebno božjo milostjo povzdignila še višje v svojem premišljevanji, kaker to omenjajo cerkvene molitve na njen praznik. Kot otroku jej je bilo vže najljubše: premišljevati terpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Že v teh letih je bila tako podučena v najvišjih skrivnostih naše sv. vere, da se je vse čudilo priprosti deklici. Tudi se je tako modro in določno pogovarjela o vseh resnicah sv. vere, da so bili vsi prepričani, da mora imeti tako učenost le po čeznatornem notranjem razsvitljenji. Pozneje so zvedeli, da je toliko razumnost dobila od sv. angelja variha in posebno od sv. arhangelja Rafaela. V otročji priprostosti je namreč včasih povedala svojemu spovedniku kaker tudi svoji materi. „da vidi pogostokrat čudno lepega, od nebeške svetlobe obdanega dečka, ki jej vé pripovedovati prečudne reči o sv. nebesih; razlaga jej tudi skrivnosti sv. vere in uči moliti“. — Mnoge priče so poterdile s prisego pri razpravi, ki se je veršila o tem, če jo sme sv. cerkev prišteti zveličanim, da se jej je od otročjih let prikazoval angelj varih, ki jo je učil raznih reči in jej razodel mnoge skrivnosti. To nam spričujejo tudi razni dogodki njenega življenja, ki si jih drugače ne moremo raztolmačiti.

Pet minut v vicah.

Milo se oglasi vsaki večer po navadnem zvonjenji za angeljsko češčenje še glas zvona za duše v vicah in opominja in prosi, kaker glas duhov molitve za ljube rajnce vbogajme. Nigdar ga ne preslišite, otroci sv. Frančiška, tega glasu, ki ga daje zvon sile. Posebno pa meseca novembra ali listopada, ki je ves posvečen spominu vernih duš v vicah, naj se djansko vsmiljenje do njih v vsakem kerščanskem sercu zopet zbudi, z novo močjo. Tu vam nasvetujem kratko vajo za vsaki dan meseca. Začela se je v sercu serafinske neveste božjega serca Jezusovega in zveste učenke našega svetega očeta Frančiška.

Blažena Marjeta Alakók je kot učiteljica mladih redov-

nic nekega dne sebi izročene gojenke takole nagovorila: „Pojdite v mislih vsaki večer malo časa skozi vice v društvu ljubega Zveličarja in izročite njegovemu božjemu sercu vsa svoja dela in opravila, in zasluge celega dne, ter ga prosite, da jih združi še sè svojim neskončnim zasluženjem ter tako podeli terpečim dušam v vicah. Potem ga še poprosite, naj zopet prošnje vernih duš vam zaležejo, in da bi dosegle milost, živeti in vmreti v ljubezni in zvestobi do najsvetejšega serca našega gospoda Jezusa Kristusa in zadostiti velikemu hrepenenju, katero ima ono po vaših sercih.“

Taka duhovna vaja je zelo koristna in pripočila vredna. Saj je

1. K r a t k a in vzeme le malo časa. Tako obiskanje vic v duhu skupaj z dobrimi mislimi, pobožnimi zdihljeji in kratkimi molitvicami terpi le kacih pet minut.

2. Je ta vaja s v e t a, ker se gre združen z božjim srcem in z njegovo pomočjo k terpečim dušam, zato da se jim pomaga in se jih potolaži

3. Je ta vaja v e l i k o d u š n a, ker se razdeli vsa zaslužna cena vseh dobrih del celega dneva, pomnožena z neskončnim zasluženjem Jezusa Kristusa

4. Je ta vaja n e p r i m e r l j i v e v r e d n o s t i in j a k o v e l i k o p o m a g a. Če vse svoje molitve, zatajevanja, dobra dela, sveta obhajila, svete maše i. t. d. enega meseca skupaj zložimo, se nabere velika množina duhovne pomoči za rešitev tistih zapuščenih, silno terpečih in vendar tako zelo ljubljenih prijateljev Jezusovih in njegove presvete matere Marije. In ravno zato se

5. ta pobožna vaja tudi nam samim p r a v d o b r o s p l a č a. Verne duše v vicah so namreč mogočne priprošnjice pri božjem sercu Jezusovem, in če že same zase ne morejo nič več doseči, pridobe vendar mnogo za druge in nam bojo posebno to milost sprosile, da se bomo mogli enkrat ločiti v Jezusovi ljubezni iz tega življenja.

Toraj, dragi tretjeredniki, vsmiljeni kristijani, stopimo vsaki večer v duhu doli v vice pet minut. — gotovo nihče zmej nas ne bi odlašal, če bi bilo treba samo toliko časa, da obišče vbozega bolnika ali da pomaga potrebnemu. Tu pa, — oh kako bolne so te vboge duše. Toži se jim po domu, koperné po Bogu,

in to jih peče. to jih žga. Kako potrebne so tedaj pomoči, katero le od nas pričakujejo.

Posebno koristno bi tudi bilo, če bi pri tej priložnosti vbo-ge duše tudi še kaj poprašali. Odgovor bomo razločno čuli v svo-
jem notranjem, kaker da bi nam ti duhovi v našem sercu šepet-
taje odgovarjali. Prašajmo jih :

1. Kaj bi si želele še imeti. kar so zapustile na svetu ?

2. Kaj zdaj mislijo o peklju, kateremu so po vsmiljenji bož-
jem odešle ?

3. Kaj nam morejo povedati o terpljenji, ki ga zdaj terpe
v ognjeni peči ?

4. Kaj jim daje moč in kaj jih tolaži v terpljenji ?

5. Slednjič. kaj še žele od nas ?

Pet minut. — če jih sleherni večer porabimo za to sveto
vajo, bo to naši lastni duši neizrečeno koristno, dušam pa, ki
koperne v plamenu očiščevanja, bo veliko pomagalo.

Bliža se njih dan, vernih duš dan. Če kedaj, saj zdaj ne
preslišimo njih milega zdihovanja do nas. prijatelov njihovih ! O-
bilno jim pomagajmo tim jeznikom neskončne pravice božje, da
jim Bog skoraj dá večni mir in pokoj in jim zasveti večna luč !

F. G.

KRATEK NAUK

o vzvišenosti, potrebi in koristi svete maše.

Po sv. Leonardu Portomavriškem.

(P. A. F.)

I. Poglavlje.

Tri velike vzvišenosti svete maše.

Veliko poterpežljivost mora imeti človek, ako hoče prena-
šati okužljivo govorjenje neketerih prostomišljakov, ki zdaj pa
zdaj trosijo pohujšljive nauke, ki smerdijo po brezverstvu in so
strup pobožnosti: ena maša več ali manj, kaj za to !
zadosti da sem pri maši ob praznikih ; maša tega
gospoda je za veliki tjeđen, keder on pristopi k
oltarju, grem jaz iz cerkve. Gdor tako govori, kaže,

da malo ali pa nič ne čisla daritve svete maše. Veš, kaj je v resnici sveta maša? Sonce kerščanstva, duša vere, sreda kato-liške cerkve, kamer merijo vsi obredi, vse cerkvene šege in vsi zakramenti, z eno besedo, sveta maša je zapopadek vsega do-brega in lepega, ki se nahaja v cerkvi božji. Zato dobro pre-vdarjaj, bogoljubni bravec, kar ti hočem povedati v tem nauku.

Neovergljiva resnica je, da so imele vse vere, ki so bile od začetka sveta, vedno kako daritev, ki je bila bistveni del če-ščenja, ki gre Bogu. Ker so pa bile njih postave prazne ali pa nepopolne, zato so bile tudi njih daritve prazne ali pa nepopolne. Prav brez vsake veljave so bile daritve malikovavcev, zato ni potrebno, da bi jih imenoval. Nepopolne so bile daritve judov; dasiravno so takrat imeli pravo vero, so bile vender le vboge, pomanjkljive, „slabe in revne pervine“ jih imenuje sv. Pavel. (Gal. 4, 9.) ker niso mogle zbrisavati grehov in deliti milosti božje. Edina daritev, katero imamo v naši sveti veri, sveta maša namreč, je sveta, popolna in doveršena od vseh strani, s katero vsak verni zelo časti Boga, ker ob enem spoznava, da sam od sebe ni nič in da ima Bog najvišje gospostvo čezenj; zato jo imenuje David „dar pravice“ (ps. 4, 6). Daritev pravice je, ker ima v sebi Pravičnega vseh pravičnih in Svetega vseh svetih, da pravico in svetost samo. Zakaj duše posvečuje z milostjo, katero jim vliva in z darimi, ketere jim v obilnosti deli, Ker je tedaj sveta daritev bolj častitljiva in bolj vzvišena kaker vse druge daritve in da boš umel kaker je treba ta tako velik zaklad, razložil bom tu na kratko neketere njene božje vzviše-nosti, zakaj vse naštetí je delo, keterega ne more storiti naša vboga pamet.

Poglavitna vzvišenost daritve svete maše je ta, da jo mo-ramo bistveno imeti za ravno tisto daritev, ki je bila darovana na križi na Kaljvariji, s tem samim razločkom, da je bila dari-tev na križi kervava in samo enkrat opravljena in takrat je za-dostila popolno za vse grehe sveta, daritev na oltarji je pa ne-kervava in se more ponavljati brez konca ter je postavljena, da se vsakemu posebe v korist oberne splošno plačilo, katero je dal Jezus za nas vse na Kaljvariji. Zato je bila kervava daritev sredstvo odrešenja, nekervava pa nam ga daje v posest; ena nam odpira zaklad zasluženj Kristusa, našega Gospoda, druga nam ga pa v porabo daje. In zato si dobro zapomni, da se pri sveti maši ne obhaja samo kaka predstava ali navaden spomin Odrešeniko-

vega terpljenja in smerti, temuč se godi v nekem pravem pomenu ravno tisto presveto delo, katero je bilo opravljeno na Kaljvariji in prav resnično se more reči, da se naš Odrešenik pri vsaki maši vrača skrivnostno vmirat za nas, ne da bi vmerl v resnici, ob enem živ, in kaker vmorjen, „videl sem in v sredi starašin je stalo jagnje kaker vmorjeno“ (skriv. razod. 5, 6). Na božič nam predstavlja cerkev Gospodovo rojstvo, pa to ni res, da se Gospod ta dan rodi. Na vnebohod in binkošti nam predstavlja Gospodov vnebohod in prihod svetega Duha na zemljo, pa vender ni res, da bi ta dan hodil Gospod v nebesa in da bi sveti Duh vidno hodil na zemljo. Ravno tako pa se ne more reči o skrivnosti maše, zakaj pri tej se ne obhaja kaka priprosta predstava, temuč nekervavo ravno tista daritev, katera je bila opravljena na križi s prelivanjem kervi, ravno tisto delo, ravno tista kri, ravno tisti Jezus, ki se je takrat daroval na Kaljvarji, se daruje zdaj pri sveti maši. „Delo, pravi cerkev, delo našega odrešenja se opravlja“. (Skrivna molitev v maši devete ned. po binkošti). Da, opravlja se; opravlja, zveršuje se ravno tista daritev, ki je bila opravljena na križi. Oj kako prečudovito opravilo! Povej mi zdaj, prosim te, si li dobro prevdarjal, keder si šel v cerkev k maši, da greš na Kaljvarijo, da bi bil pri Odrešenikovi smerti, hočem reči, ker si hodil nespodobno in prederzno oblečen? Ako bi bila šla Magdalena na Kaljvarijo nališpana, z dišavami oškropljena in poerdečena kakor keder je imela opraviti s svojimi ljubci, kaj bi se bilo reklo o njej? No! Kaj se mora reči pa o tebi, ki hodiš k sveti maši kaker bi šel na ples? Kaj bi bilo celo, ako bi oskrnil to presveto opravilo z migljeji, smehom pogovarjanjem, ljubkovanjem in svetokrunstvom? Pravim, hudobija je prepovedana vsak čas in na vsakem kraji; ali grehi, ketere delajo ljudje mej sveto mašo in blizu oltarjev, so grehi, ki na se vlečejo božje prekletstvo. „Preklet, gđor Gospodovo delo nezvesto opravlja“. Jez. 48,10. Resno premišluj to mej tem ko ti bom odkrival druge čudovite reči in vzvišenosti tega tako dragega zaklada.

Meni se zdi, da ne moremo najti bolj vzvišene prednosti daritve svete maše, kaker je, da se more reči, da ni samo posnetek temuč sama izvirna daritev na križi, vender jo še veliko bolj povikšuje to, ker ima duhovnika včlovečenega Boga. Gotovo je, da moramo premišljevati pri tako sveti daritvi tri reči: mašnika, ki daruje, daritev, ki se opravlja, in božje veličastvo, kateremu

se daruje. Mašnik, ki daruje, je včlovečeni Bog, Jezus Kristus; daritev je življenje Boga in daruje se nobenemu drugemu ne kaker Bogu samemu. Oživi tedaj svojo vero in spoznaj v duhovniku, ki mašuje, častitljivo osebo našega Gospoda Jezusa Kristusa. On je poglobitni darovavec, ne samo za tega voljo, ker je postavil to sveto daritev in jej dal vso moč sè svojim zasluženjem, temuč tudi zato, ker se sam poniža pri vsaki maši za naše dobro spremeniti kruh in vino v svoje presveto telo in v svojo predrago kri. Glej, to je naj večí prednost svete maše, da ima duhovnika včlovečenega Boga in keder vidiš pri oltarji mašnika, vedi, da je njegova največa čast, da je služabnik tega nevidnega in večnega duhovnika, ki je naš Odrešenik. Zavoljo tega daritev ne neha biti Bogu prijetna, če je tudi duhovnik, ki mašuje, slab bogoropen in hudoben, ker je ta, ki poglobitno daruje, Kristus naš Gospod, mašnik je pa samo njegov preprost služabnik. To je tako kaker moramo reči, da kedor miloščino da po hlapčevi roki, dá v resnici sam, in dasiravno je njegov hlapec brezveren in hudoben, samo da je gospodar pravičen, miloščina ne neha biti zasluživna in sveta. Zahvaljen tedaj bodi Bog, ki nam je dal svetega in najsvetejšega mašnika, ki ne samo na vsakem kraju (ker je zdaj povsod razširjena sveta vera), temuč tudi vsak čas, vsak dan, tudi vsako uro (kaker se more sklepati iz teka sonca, ki drugim vshaja, ko nam zahaja) daruje večnemu Očetu to božjo daritev. Tedaj vsako uro na raznih krajih zemlje daruje ta najsvetejši mašnik Očetu svojo kri, svojo dušo in samega sebe vsega za nas, in vse to stori tolikokrat, koliker je svetih maš, ki se darujejo po celem svetu. Oh neskončni zaklad! O studenec neprecenljivega bogastva, ki ga imamo v cerkvi božji. Oj srečni mi, ako bi mogli biti pri vseh teh mašah! Koliko zasluženja bi si pridobili? Koliko milosti v tem življenji in kakšno čast v drugem bi nam rodila tako prijetna pričujočnost?

Kaj sem pa rekel pričujočnost? Tisti, ki so pri maši, niso samo pri maši, ampak tudi darujejo in tudi nje lahko imenujemo mašnike: „Storil si nas našemu Bogu kraljestvo in duhovnike“. (Skrivno razod.). Duhovnik, ko mašuje je očiten služabnik cerkve sploh, je srednik vseh vernih in posamezno teh, ki so pri maši zraven nevidnega mašnika, Kristusa, in ž njim skupaj daruje večnemu Očetu v imenu vseh in v imenu posameznih vso veliko cena odrešenja človeštva. Pri tako svetem opraviu pa ni sam, ž njim darujejo vsi, ki so pri maši in

zato reče mašnik, ko se k vernim oberne: „Molite, bratje, da bo moja in vaša daritev prijetna Bogu Očetu vsemogočnemu,“ da vemo, da, dasiravno je on poglavitni služabnik, vender darujejo ž njim veliko daritev vsi pričujoči. Tako tedaj, ko si pri sveti maši, opravljáš na neki način mašnikovo službo. Kaj boš zdaj rekel? Si boš še upal pri sveti maši sedeti, pogovarjati se in ozirati sem in tje in morebiti tudi dramati, zadovoljen če zberbraš, slabo kar se da, neketere ustne molitve, ne da bi mislil na strahovito službo, katero opravljáš z mašnikom? Oh tukaj se ne morem zderžati, da ne bi zaklical: O nezmožni svet, ki ne umeš nič tako vzvišenih skrivnosti! Kako je mogoče stati okoli oltarja z razmišljenim duhom in raztrešenim srcem ta čas, ko sveti angelji tam stojijo trepetaje in prevzeti premišljujejo sad tako čudovitega opravila?

(Dalje prih.)

Predraga Kristusova kri gasi ogenj v vicah.

Blaženi Henrik Suzo iz dominikanskega reda se je pogodil z nekim redovnim bratom, ko je še študiral v Kolóniji na Reni, da bo tisti izmed njiju, ki preživi drugega, moral eno celo leto zatim vsaki teden opraviti za prijatela dve sveti maši. Ko zveršita šole, ostane Suzo v Koloniji, drugi pa pride na Švabsko, kjer za nekaj let vmerje. Suzo kmalu zve o smerti tovariša, pa ker je ravno takrat imel več svetih maš opraviti na druge namene, ni mogel svoje obljube spolniti, molil je pa mnogo, ostro se postil in je svoja druga, zelo spokorna dela vedno daroval za rešitev duše svojega dragega sobrata. Za nekaj dni se mu prikaže duša rajncega, vsa žalostna in otožna, in ga tako prestraši, da se Suzo strese po vseh udih. Rajni ga takole nagovori: „O ti nezvesti prijatel! kje je obljuba, ki si mi jo storil?“ Suzo se še bolj preplaši kot poprej in se začne v velikem strahu izgovarjati: „Ne jezi se name, dragi moj prijatel, da nisem še bral svetih maš; bil sem preobložen z drugimi mašami. Vender sem pa zate mnogo mnogo molil, terdo se postil in se hudo bičal.“ Rajni mu reče: „Tvoja Bogu dopadljiva molitev ni dosti močna, da bi me rešila terpljenja“. Po teh besedah vdari s pestjo ob mizo in zavpije: „Kervi! kervi! kri moramo imeti me vbogeverne duše. Kri Kristusova, ki se posveti pri sveti maši in da-

ruje za nas, je to, kar nas more rešiti terpljenja. Če bi bil ti zame opravil obljubljene svete maše, bi bil jez že rešen iz te ognjene ječe. Da moram pa še terpeti, tega si samo ti kriv.“ S temi in enakimi besedami govori rajnki preplašenemu Henriku in potem zginе. Prijatela se loti zdaj taka maloserčnost, da méni, da mora zboleti. Ko se malo oddahne in zave, gre k svojemu prijorju ali prednjiku, mu pove o prikazni, ki jo je imel, in ga prosi, naj mu odvzame naložene dolžne maše, da bo mogel rajncemu dano obljubo spolniti. Ko opravi blaženi že več svetih maš, se mu zopet prikaže duša pokojnega prijatela, vsa v svetlobi, in mu pové, da je zdaj rešena in da hoče za njega v nebesih brez prenehanja prositi. E.

Cvetlica z domačega verta.

„Skrivnost kraljevo prikrivati, je dobro; Božja dela pa razodevati in hvalliti, je častitljivo“. Tob. 12, 7.

Verni katoliški Slovenci in posebno pridni braveci „Cvetja“ ljubijo, tega sem do dobrega prepričan, vse sinove in hčere svetega očeta Frančiška, ketere je nezmotljiva sveta cerkev povzdignila mej „blažene“ ali „svete“ in se jim zdaj na posvečenih altarjih skazuje cerkvena čast. Tudi to vem, da mnogi težko že pričakujejo dne, ki jim bo prinesel zopet nov list „Cvetja“ in jih v njem seznanil s življenjem novega, do zdaj neznanega jim junaka ali junakinje v kreposti iz serafinskega reda. Ali enega prašanja se bojim in meni se zdi, da sem ga že slišal ali bral, namreč: „Kako je to, da so vedno na versti le svetniki in blaženiki iz Laškega in drugih tujih dežel, od nas pa nobenega ne?“ Potolažite se, ljubi slovenski bratje in sestre! Tudi iz naših slovenskih tal je pognala marsiketera lepa cvetlica, ki je že presajena v svitli raj, čeravno še ni do zdaj zapisana v „knigi“, ali imeniku nebeškega cvetja. Tudi trojni red sv. Frančiška mej Slovenci ima svoje spričevavce, spoznavavce in device, ki so vmerli v sluhu svetosti. Da pa niso še razglašeni za blažene ali svete, tega ni kriva sv. cerkev, ki sprejme in nadaljuje vsako preiskavo o svetnikih, „proces“ imenovano, ako se ji, kaker je treba, naznani in je upanje na dober uspeh. Pravi vzrok temu je

Bog, ki vodi svojo cerkev, in je, kaker se zdi, Slovence tudi v tej zadevi za prihodnost prihranil.

Po samostanih sv. Frančiška je navada, da se sleherni dan prebero vpričo cele družine imena rajncih redovnikov, ki so po raznih samostanih dotične redovne okrajine vmerli tisti dan, kterega koli leta, ter se potem zanje moli. Tako se je bralo pred nekaj tjedni iz mertvaških bukev ime brata svetu, pa tudi Slovence sploh nepoznanega s kratkim dostavkom njegovega svetega življenja. Opomnjen, da bi bilo dobro, ako bi se enaki zgledi objavili tudi v „Cvetji“ našim čislanim bravcem, ne toliko radi radovednosti, ampak v spodbudo in posnemo, poskusim sestaviti kratek popis njegovega življenja. — Temu srečnemu mladeniču je bilo ime :

brat Hijeronim iz Ljubljane

Kmalu bo tri sto let, kar se je rodilo v beli Ljubljani dete, ki so mu dali na svetem kerstu ime „Krištof“. Stariši so mu bili Melchior Wahner (Boner ali Bobnar) in Barbara, rojena Zattelberger. Dete je v mladosti rastlo, kaker vsako drugo, pa je z leti napredovalo tudi v pobožnosti in kreposti, kar žalibog ne tudi vsako drugo. Oba, oče in mati, sta bila meščanskega stanu in lepega življenja. Svojega ljubega sinčka sta z besedo in zgledom navadila od mladih nog lepo živeti, Bogu služiti; zlasti pobožna mati mu je precej v začetku tako rekoč s prvo hrano vlivala prav posebno nagnenje in čaščenje do presvete in vedno deviške matere Božje Marije. In ta ljubezen do njenega čaščenja je ostala v sinovem srcu ves čas njegovega življenja.

Tisti vihar ni časi so bili žalostni za Slovence sploh in za Ljubljano še posebej. Dva strahovita sovražnika, eden hujši od drugega, sta prežala na borni slovenski narod. Z ene strani so bili vedno v strahu pred kervoločnim Turkom, zakletim sovražnikom kerščanskega imena, z druge je grozila pa luteranska kriva vera, ter tergala Slovence od rimske katoliške cerkve. Da ni imela krajnska dežela tako pobožnega in za sveto cerkev vnetega vojvode in Ljubljana ne tako gorečega škofa, najberž bi zdaj Slovenci ne bili več katoličani. Primož Trubar, nekedar korar ljubljanski, in njegovi pomočniki, ki so bili prestopili k luteranstvu, so si vse prizadeli, z besedo in peresom, da bi odcepili Slovence od katoliške vere. Nasproti sta pa ljubljanski škof slavnemu spomi-

na, Ljubljčan Tomaž Hren, ki je vladal škofijo od leta 1597 do 1630, in vladar dežele, nadvojvoda Ferdinand, z apostoljsko gorečnostjo branila sveto vero in že zgubljene ovčice reševala iz žrela zgrabljivih volkov. Luteranski pridigarji, predikanti imenovani, so se morali odpraviti iz dežele. Šentjaponsko cerkev je izročil škof leto 1597 jezuitom, ki so prišli prejšnje leto v Ljubljano. da pomagajo trebiti luteranstvo. In hvala dobremu Bogu, leta 1616 je že škof Hren mogel papežu Pavlu V. pisati tole veselo sporočilo :

„Leta 1597, ko sem zasedel škofijsko stolico. je bilo v Ljubljani devet in še več lutrovskih predikantov, razun tistih, ki so po šolah učili: ti so ljudi pačili, in komaj dvajseti del prebivavcev, in sicer le prostega ljudstva, je spoznavalo katoliško vero. Ko sem pa po komisiji, katero je nadvojvoda sam postavil, in kateri sem bil jaz glava, mej velikimi nevarnostmi krivoverce pregnal, je zdaj — Bogu bodi čast in hvala — krivovercev menj, kaker je bilo sperva katoličanov. Le nekoliko višje gospode, katerim je svobodno veroizpovedanje dovoljeno, je še lutrovske, ki se pa bode, kaker upamo, tudi kmalu s katoličani sprijaznila.“ *)

87

(Dalje prih.)

Kerščanskim poslom.

I. O NJIH STANU.

1. Stanovi so različni.

1. Solnce, mesec, zvezde na nebu so različne. Vsaka ima svoje stališče, svoj tir, ki ga ji je Bog odkazal. Tudi ljudje so različni; človek ni podoben človeku. Vsakemu je Bog odločil stan, v katerem naj živi in dela. Po tem so tudi darovi in zmožnosti. V gospodarstvu božjem, tako velikem, je treba veliko služeb. Ta je kralj, oni podložnik, ta je učenjak, oni delavec, ta je gospod, oni je strežec. Telo ima različnih udov. Vsaki ud ima svoje delo in služi drugemu. Ke bi te bilo samo oko, kje bi bile roke in noge? Vsi ne morejo biti delavci, pa tudi gospodje ne vsi. Torej ljudje ne

*) Primeri dr. I. Križanič: „Zgodovina svete katoliške cerkve.“ III. zvezek. str. 72. Izdala družba sv. Mohora. 1887. — Jos. Starč: „Občna zgodovina.“ IV. zvezek. (X. snopič.) str. 188. i. d.

morejo biti vsi enakih stanov in enakih poklicev. Ako bi vsi zapovedovali, bi nihče ne slušal: sveta bi bilo konec. Zato pravi apostolj: «Vsaki bodi popolnoma po svojem načinu», t. j. vsaki izpolnjuj dolžnosti svojega stanu. Potlej bo na svetu red in mir, sreča in blagoslov.

2. Stau, v kateri nas je Bog postavil, je v i n o g r a d, v katerem delajmo. Ako si delal zvesto, dobiš o delopustu plačilo od Boga. Stan je po sv. Baziliju, t i r, v katerem imamo teči, da pridemo v nebo. Stan je š t a c u n a, v kateri tergujemo s svojimi darovi in talenti; je b o r i š č e, na katerem se borimo za venec zmage; je l e s t v a, po kateri imamo stopati do večje popoluosti, do vrat v raj deržečih.

3. Vsaki stan je pred Bogom enak, vsaki mu je dopadljiv. Delavcem v vinogradu je bilo odkazano temu to delo, onemu ono. A vsaki je prejel plačilo, kateri je pridno delal. V vsakem stanu more biti človek srečen, v vsakem si more zaslužiti nebeško plačilo. K temu je treba trojega: D o l ž n o s t i moraš zvesto izpolnjevati; t e ž a v e poterpežljivo nositi; ne bati se d a r i v n o s t i, ki jo zahteva tvoj stan. Vsadi si v serce te tri besede: Dolžnost, težava, darivnost; pa misli dostikrat nanje, na te neločljive družice.

2. Stan služečih.

1. Vsi smo služabniki božji, in človek naj služi človeku. Tako je Bog odločil in napravil. «Kedor je večji mej vami», pravi Izveščar, «bodi služabnik drugim». Zato se imenuje poglavar cerkve: služabnik služabnikov božjih. Dobri vladar je hlapec svojemu ljudstvu. Pervi češčeniki v državi se imenujejo ministre, t. j. strežce. Duhovnik služi občini: noč in dan mora biti pripravljen. Učitelj se trudi z otroci, in dan na dan mora voljno isto učiti. Zdravnik je v službi bolnikom. Usmiljenka streže siromakom ponoči in podnevi. Vojak mora služiti cesarja, zanj, če je treba, dati življenje. Solnce služi svojim zvezdam, dajoč jim svetlobe in toplote. Kar koli je na svetu, vse služi človeku. Na svetu služi drugi drugemu. Ni ga, da ne bi imel višjega nad seboj.

2. Kaj pa je služeči stan? To je stan poslov. Kar svet stoji, so bili gospodarji in hlapci, gospoda in posli. Stan poslov je izmed najkoristnejših, n a p o t r e b n e j š i h stanov, ki se ne dajo p o g r e š a t i. Kaj bi počeli drugi stanovi brez poslov? Ne bi mogli obstati. Ker so posli tako potrebni, jih je tudi naj-

več. Posel gre mej družino; njen ud je. Posli so deležni veselja in žalosti družin. Ako so posli dobri, zvesti, pošteni: srečne so večinoma tudi družine; ako pa so malopridni, tudi v družini ne bo vse prav. Človeška družba je sestavljena iz družin. Po pravici torej pravimo, da je stan poslov velikega pomena za vso človeško družbo.

3. Čislajte, ljubi posli, svoj stan spoštujte in ljubite ga. Postavljen je od Boga. Služba vaša je videti semtertja nepomenljiva, časih nizka, zaničljiva, in vendar je potrebniša ko dela vladarjev, učenjakov, vmetalnikov. Vi delate v hiši, na dvorišču, na vertu, v kuhinji, v kleti, na polju. Perete, snažite, v red dévate; pestujete in pazite na otroka, skerbite in naročujete; računate in varčujete; varujete hišo. Vi prenašate dobro in hudo. srečo in stisko; vi pomagате človeški družbi nositi bremena. Tisoč in tisočkrat ste angelji, ki varujete ljudi in jim pomagате. Vidite, vaš stan ni zaničljiv, je častitljiv stan. Še enkrat pravim, služba vaša je videti, pa le videti, neznatna, v resnici pa je velika in vsakdanjemu življenju prepotrebna. Ne bojte se torej tega stanu, in ne sramujte se ga.

P. Celestin Fošner,

duhovnik 1. reda sv. Frančiška pri Sv. Trojici
v Slovenskih Goricah na Štajarskem.

(P. G. R.)

Pri neki priložnosti so nekje mnogo brez spoštovanja govorili zoper duhovnike; kar se posvetni zavétnik, O Konel, na irski zemlji rojen, zelo učen mož, oglasi in reče: „Vi zaničljivo govorite o naših duhovnikih. ali jih poznate? Veste li, kedo so ti gospodje, katerih sveti posel vi z nogami teptate? Veste li? Jaz vam hočem povedati. Prostovoljno so ti podpora, pomoč, — ali kaj še — celo služabniki bolnikov in vbogih. Če kateremu naših kmetov vsega manjka, če je zapuščen od vse svoje družine, od svojih sorodnikov, prijatelov in znancev, ostane mu še vendar en prijatelj — katoliški duhovnik. Zločinec, ki ga ves svet zaničuje, grešnik, kateremu božja in človeška pravica žuga. najde svojega tolažnika, in ta tolažnik, kedo li je? katoliški duhovnik. Vložec, ki si ne upa in ne more očitno pomoči prositi, kaj sto-

ri? svojo žalost in težavo zaupa katoliškemu duhovniku, in ta išče pri zmožnih in bogatih vbogaime in pomoči za tega vbogega. Ob koleri in drugih kužnih boleznih najdete v postelji bolnika. od keterega so lastna žena in otroci zbežali, in si ne upajo več k njemu priti; vender en mož se bolnika ne vstraši, prihiti k njemu, ostane marljivo pri njegovi postelji, če ravno ga smert napasti žuga. ali ta mož se zato ne briga, ampak ostane miren in vesel pri postelji bolnika. le za to skerbeč, da bi dušo vmirajočega z Bogom spravil. Veste li, kak posel je to? Ste že kedaj zelo bolni ležali? Vi zaničljivo govorite o katoliških duhovnikih. Poslušajte me: Če je kedo, ki dela in terpi za blager človeštva, ki vbogi človeški rod spet z Bogom druží in miri, je to: katoliški duhovnik.

Za ljudi so duhovniki *a.* narveksi dobrotniki, so res njih očetje v višjem pomenu, ker jim pomagajo k duhovnemu življenju s sv. zakramenti in z evangelijskim podukom. Niso li duhovniki bili apostolji, ki so pagane in njih hudodelstvo s Kristusovo sv. vero spremenili in obraz zemlje prenovili? in to sv. zveličansko vero so duhovniki skoz blizu devetnajst sto let s silnimi boji in z velikim terpljenjem ohranili in obderžali. Preštej, če moreš, koliko duhovnikov je za to sv. vero po najstrašnejših martrah svoje življenje zgubilo! — *b.* Za ljudi so duhovniki angelji varihí — od zibeli do groba; oni tolažijo, podpirajo, svariijo, pomagajo, blagoslavlajo, keder in kaker koli je potrebno, kot najzvestejši, naj boljši prijatelji. Premisli sv. zakramente, ketere le oni ljudem v zveličanje delijo! — *c.* Duhovniki so delivci milosti božje — večnega življenja, v zakramentu sv. pokore. Kedo ni bil vmazan, gobav na svoji duši, in je ozdravel? mertev, in je oživel? itd., s kakšno pomočjo? S pripomočjo duhovnika v zakramentu sv. pokore si zadobil odpusčenje, milost božjo, in mir vesti za tvoje življenje in veselo upanje na nebesa. Prerojenje grešnika pa stane duhovnika neizmerno truda, prošnje, molitve, sitnosti in težav! — *d.* Duhovniki so zares redniki duš, ker oskerbijo in delijo kruh nebeški, presv. Rešno Telo. — Dobiček od vsega tega za kerščansko ljudstvo, kedo more povedati?!

Vender še veliko večje spoštovanje more človek imeti do duhovnikov če si prav premisli, kaj so oni pred Bogom samim: *a.* so prijatelji Jezusovi. — „Prija tele sem vas imenoval: ker sem vse, kar koli sem slišal od svojega Očeta, vam oznani!“,

Jan. 15, 15, namreč: skrivnosti vere in ljubezni, pot življenja. — 6. Duhovniki so k a k e r K r i s t u s s a m. — „Kaker je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljam“. Jan. 20, 21. „Kedor vas posluša, mene posluša... kedor vas zaničuje, mene zaničuje.“ Oni imajo ravno tisti posel, tisto nalogo, ravno tisto oblast: odrešiti, odvezati. zveličati kaker Kristus sam. Kako visoka, veličastna je njihova služba! zato jih verno ljudstvo, posebno slovensko štajarsko, tudi po pravici vika, in kliče: „častivredni duhovni Oče“! Se več: c. Duhovniki so g o s p o d j e K r i s t u s o v i! — Mogočna je bila beseda Mojzesa pred morjem in pred suho skalo; — mogočna beseda Jozueta pred zahajajočim soncem: — neizmerna materina častitljivost Marije. Vender mašnik pokličejo Gospoda iz nebeškega božjega prestola na altar v svoje posvečene roke, storijo nezapopadljivi čudež, da se kruh v presveto Telo Jezusovo spremeni, imajo oblast čez Njega v najsvetejšem Rešnem Telesu. „O zares! veličastna visokost duhovnika, kete remu Bog sam sebe, in svoje najdražše, neumerjoče duše tako zaupljivo izroča“ S v. L e o n.

O Konel je v kratkem pa na tanko razložil življenje pravega katoliškega duhovnika. Nezapopadljive resnice je s tem oznanil ljudem, ki premalo premislijo, kar o duhovnikih govorijo. Že to razjasni katoliških duhovnikov imenitni poklic, ker jim je naš Gospod Jezus Kristus, zapovedal v Njegovem imenu dela hudičeva razdevati. Za judovske duhovnike, rabince, se hudič kaj malo zmeni, in protestantovske pastorje — blizu celo prezira — ali katoliško duhovništvo, od tega časa, kar obstoji, vedno z neprimerno silo napada. zdaj očitno, zdaj skrivoma, in ga hoče vkončati ali sè silo ali z zvijačo, in je tudi res v časih dosegel, da je bila žetva zelo velika, število duhovnih delavcev pa le majhino.

Do zdaj povedano se je vresničilo očevidno pri našem pokojnem P. Celestinu. Vedno so se sè satanom morali boriti. Nekikrat jih nadlegova in jih hoče v jezo zapeljati, P. Celestin pa mu hrabro svoje zaničevanje pokažejo; na to jih hudič od zadaj sune, tako močno, da v zid telebijo, in le malo manjka, da jim glava ne poči, in so zarad tega dalj časa velike bolečine čutili. Vender pustimo to. in začnimo od rojstva njihovega, in pregledajmo vse življenje P. Celestina, in bomo našli, koliko si hudi duh prizadeva duhovnika vkončati, ali saj zabraniti, da bi hlapčič, ki ima za to voľjo, glavo in serce, duhovnik ne postal, in če

le pri enem to doseže, le enemu mladeniču duhovski stan zabrani, koliko dobrega je hudi duh vničil, in koliko duš je s tem v nevarnost spravil, na večno se pogubiti, koliko časti in slave, ki gre Bogu, je zabranil!

Rojeni so bili P. Celestin Fošner v Stranicali pri Konjicah na spodnjem Stajarskem od poštenih kmetiških starišev 2. prosinca 1805. Huda zima je bila in debel sneg. Sestra in babica neseta malega, čerstvega dečka v cerkev k sv. kerstu, zarad hudega mraza zavitega v topel kožuh. V zakristiji ga hočeta ženski pripraviti za sv. kerst; ime mu bo Gašpar, pravita. Gospod župnik v koretlju in modri štolí pridejo, ženske odvijajo debeli kožuh in — gorje! deteta ni. Kam je le zbežalo? Urno gredo ženske iskat, in ga res najdejo v globokem snegu, kjer milo joče. Da se je takrat hudemu duhu posrečilo otroka vničiti, da bi bil zmeiznil in vmerl brez sv. kersta, kolika nesreča bi to bila zanj, pa tudi kolika nesreča za ljudstvo, katero je po P. Celestinu sv. zakramente dobivalo!

(Dalje prihodnjič.)

Vaja v ponižnosti.

(Priprosto prestavljeno delce Njih Svetosti Sv. Očeta Papeža Leona XIII. „La pratica del' umiltà.“)

P. H. R.

Neovergljiva resnica je, da za prevzetne ne bode miloserčnosti in da bodo njim zaperta vrata nebeškega kraljestva, katera bo Bog le ponižnim odperl. Da se o tem prepričamo, je zadosti, da odpremo sv. Pismo, katero nam pravi da Bog nasprotuje ošabnim; da ponižuje tiste, kateri se povišujejo; da moramo biti podobni otrokom, ako hočemo iti v njegovo slavo, in gdor jim ne bo podoben, da bo izključen iz njega; naposled, da Bog ne deli svoje milosti kaker le ponižnim. Potem takem. se ne moremo zadosti prepričati, koliko je potrebno za vsacega kristjana, da se v ponižnosti vadi, ter da verže od sebe vsako prevzetnost, nečimernost in ošabnost. Da se v tem srečen uspeh zadobi, ni prevelika obena sila in trud; ker pa brez milosti božje ni mogoče dospeti do njega, je treba Boga se vso silo prositi.

Vsaki kristjan se je zavezal pri sv. kerstu da bo hodil po stopnjah Kristasovih, kateri je izgled božji, po katerem moramo ravnati svoje življenje. Ta Bog Odrešenik pa je tako visoko povzdignil ponižnost, da je postal zaveržek sveta, zato da bi ponižal svojo visokost in ozdravil rano našega napuha, s čimer nam je pokazal edino pot, katera pelje v nebesa. Najvažniši nauk Odrešenikov je: „Učite se od mene“.

Toraj ti, o učenec božjega Učitelja, ako želiš zadobiti ta najdražji biser, naj gotovejše znamenje svetosti in izvoljenosti, sprejmi ponižno opombo, ketere ti dam, ter jih zvesto izverši.

I. Odpri oči svoje duše in premišluj, da nimaš nič dobrega, zarad česar bi se imel prevzeti. V tebi je le greh, slabost in revščina; kar se pa tiče natornih in čeznatornih darov, so le božji, ker od Boga, začetka tvojega bitja, si jih prejel.

II. Prepričaj se o svoji veliki ničnosti; goji in povečaj zmirom bolj v sebi to misel proti napuhu, kateri gospoduje v tebi. Prepričaj se, da hrepenenje biti čislan zaradi lepih lastnosti, posojenih od Boga, je najprazniša in smešna reč po besedah sv. Pavla (I. Kor. IV. 7.): ako si jih prejel, zakaj se hvališ, kaker da bi bile tvoje in kaker da jih ne bi bil prejel?“

III. Pomisli večkrat na svojo slabost, slepost, brezznačajnost, serčno terdost, spremenljivost, na svojo neobčutljivost za Boga, na svojo navezanost na stvari, in na tolika druga strastna nagnenja, ketera imajo začetek v tvoji pokvarjeni natori. To naj te jako poterdi v ponižnosti, v vednem premišljevanju tvoje ničnosti. To naj te samemu sebi majhinega in ničvrednega stori.

IV. Zmirom imej v spominu nekedanje svoje grehe. Prepričaj se nad vse, da je greh napuha tako ostuden, da je vsaki drugi greh proti njemu manjši od njega. Ta greh je storil nesrečne Angelje, ker jih je pehnil v brezno. Ta greh je pokvaril celi človeški rod, ter je na svet prinesel vsake verste zla, ketera bodo trajala do konca sveta, ali bolje, celo večnost. Z druge strani, duša vmazava od greha zasluži le sovraštvo, zasmorovanje in kazen. Poglej toraj, kako majhin se moraš zdeti sam sebi, s tolikimi grehi, ki si jih kriv.

V. Pomisli nadalje, da ni tako velike in grozne pregrehe, h kateri ne bi bila nagnjena tvoja hudobna natora, in ketere ne bi mogel storiti; ter da edino po miloserčnosti božji in s pomočjo božjih milosti nisi do zdaj v nje padel, po tistem izreku

sv. Avgušтина, kateri pravi: Ni greha na tem svetu, katerega ne bi mogel storiti kedo, ako bi mu zmanjkala stvarnikova roka, ketera ga derži (Samog. p. 15). Objokuj v sercu svoje tako obžalovanja vredno stanje, ter si terduo naprej vzemi, da se boš za naprej štel k najnevrednišim grešnikom.

VI. Pomisli, da pred ali poznej boš moral vmreti, in da bo tvoje telo moralo trohneti. Imej zmirom pred očmi strašno sodbo božjo, pred katero se bomo morali vsi prikazati, ter premišluj večno peklensko terpljenje, pripravljeno hudobnim, posebno posnemovalcem satanovim, namreč prevzetnim. Pomisli, da ne moreš pogledati skoz pregrinjalo, katero nam skriva sodbe božje, ali si le v številu pogubljenih, ketere bo Bog za vse veke vergel na tisto strašno mesto, kjer bodo žertve večnega, od strašne jeze božje vnetega ognja. Ta sama nevednost mora biti zadostna, da se poterdiš jako v ponižnosti, in se zveličavno prestrašiš.

VII. Ne misli, da boš zadobil ponižnost brez vaj nji podobnih, ketere so: vaja v krotkosti, poterpežljivosti, pokorščini, zaničevanju samega sebe, odpovedanji svojih misli, kesanji grehov i. t. d. ker edino ta se erožja, s katerimi moreš pokončati v sebi kraljestvo svojevoljnosti, zemljišče na katerem rastejo vse tvoje gerdobne strasti, ali posebno tvoja prevzetnost in ošabnost.

VIII. Bodi molčeč, ter se zbiraj v sebi koliker ti je mogoče; ali to delaj tako, da ne boš drugih s tem nadlegoval, tako da popustiš ta sklep, kedar je potreba govoriti. Ako bi se pa zgodilo, da te ne poslušajo, ali te pa še celo zasmehujejo; ne žali se; temuč sprejmi mirno in poterpežljivo to ponižanje.

IX. Varuj se spregovarjati prevzetnih besed, in taci, ketere pomenijo željo nadvladati druge; tako se tudi ogibaj iznajdenih in smešnih izrekov; zamolči zmirom tisto, kar bi ti moglo delati čast in spoštovanje, češ da si svetnik, ali pobožen človek. Z eno besedo, nigdar ne govori o sebi brez pravega vzroka, niti o tem, kar bi ti moglo napraviti slavo.

X. V pogovorjanju se zderži vsake besede, ketera bi mogla koga razžaliti. O duhovnih rečeh govori zmirom le resnobo in malo, samo ako nisi v taki službi, ketera ti nalaga obilno o tem govoriti. V govorjenju bodi zadovoljen vprašavati tiste, kateri znajo bolje od tebe, in so v stanu te poučiti; ker gdor se dela brez potrebe učitelj drugim, stavi derva na goreč ogenj, namreč na dušo, ketera vže tako dim napuha iz sebe daje.

XI. Zatajaj sè vso močjo prazne in nepotrebne radovednosti; zato ne bodi preveč radoveden o stvareh, katere so posvetnim ljudem lepe in krasne; temuč skerbi za vednost le tistih reči, katere si dolžan opraviti in ti morejo hasniti za popolnost in zveličanje.

XII. Spoštuj jako svoje predstojnike, časti prijudno svoje enake, ljubi svoje podložne; in prepričaj se, da gđor drugače dela, je pod vlado ošabnosti.

XIII. Po evangelijski resnici, vzemi si zmirom zadnje mesto, ali z odkritoserčnim prepričanjem, da ti tudi tako gre. Varuj se tudi preveč želeti in skrbeti v potrebah svojega življenja; bodi zadovoljen le s priprostimi stvarmi, katere edino se prilegajo tvoji malenkosti.

XIV. Ako ti bodo zmanjkale časne tolažbe, in ti bo Bog vzel dušne sladkosti, spomni se, da si jih vžival zmirom v obilnosti proti svojim zaslugam, ter bodi zadovoljen z Bogom, kateri tako s tabo ravna.

XV. Goji v sebi zmirom prelepo navado obtožiti samega sebe, posvariti se in obsoditi. Bodi ojster sodnik svojih del, združenih z brezštevilnimi pogreški in z neprenehanimi tirjatvami svojeljubnosti. Zbudi večkrat v sebi zaničevanje samega sebe, videč v svojem delu pomanjkanje modrosti, prostosti in čistosti serca.

XVI. Varuj se jako soditi drugih, temuč razlagaj na dobro stran vsako besedo ali djanje; izgovarjaj in brani skerbno in ljubeznjivo svojega bližnjega. Ako ti je pa to nemogoče, ker je njegov pogrešek očeviden, pomanjšaj ga koliker moreš, pripisujoč ga razmišljenosti, raztresenosti ali nevednosti, ali kakemu družemu vzroku; ako ne moreš drugo, vsaj ne misli na njega, seveda ako tvoje dolžnosti drugače ne zahtevajo.

XVII. Nigdar se ne vstavlja v dvojljivih rečeh, katere se morejo vzeti na eno ali drugo stran. V prepiru se ne užigaj, in ako se tvoje mnenje pokaže krivo ali saj menj pravo, podloži se ponižno, in molči. V malih stvareh odjenjaj rad, tudi ako imaš ti prav, drugi očevidno krivico. Ob drugih priložnostih pa, kjer moraš zagovarjati resnico, zagovarjaj jo pogumno, ali ne se serdom, ker boš pred zmagal se sladkostjo ko z jezo.

XVIII. Varuj se razžaliti z besedo ali z djanjem tudi tebi najbolj podložnega, ako tvoja dolžnost, posluh ali ljubezen drugače ne terja.

XIX. Ako bi te kateri zmirom nadlegoval in te vedno pikal, nikar se jeziti, temuč imej ga za orodje božje miloserčnosti, katero služi, da se zastarela rana tvoje prevzetnosti zaceli.

XX. Jeza je taka strast, da ne bi smela biti v obenem človeku, posebno bogoljubnem, ker ima korenike v napuhu; zato si pridobi dobro zalogo sladkosti, da se ohraniš v miru, ako te kedo zaničuje ali zasramuje. Ali varuj se misliti na maščevanje proti tistemu, kateri te je razžalil; odpusti mu iz celega serca, in se prepričaj, da na ta način boš zadobil od Boga odpusčenje svojih grehov. Bodi zagotovljen, da ti bo taka ponižna poterpežljivost obrodila velike zasluge pred Bogom.

XXI. Poterpi s pogreški in slabostnim svojega bližnjega, spominjajoč se svoje revščine, zaradi ketere si tudi ti potreben da drugi poterpijo in imajo vsmiljenje s teboj.

XXII. Bodi ponižen in krotek sè vsacim, naj bolj s tistim, kateri ti je zopern, in ne govori kaker neketeri: „Bog varuj, da bi jaz sovražil tisto osebo, ali pred seboj je ne morem videti, niti hočem imeti z njo opraviti“. Ta zopernost, prepričaj se, izhaja iz napuha, in od tod, ker nisi hotel premagati z božjo milostjo svoje prevzetne natore in svojeljubnosti, zakaj kè bi se pohlevno vdal božji milosti, bi kmalu občutil v sebi, kakò ponižnost poravna vse težave, in bi na tak način poterpel tudi z najhujimi in divjimi ljudmi.

Zahvala za vslišano molitev.

Notranjsko meseca prosinca 1890.

Bližnji sorodnik je živel sè svojo soprogo v nemiru, en čas ločen od nje; tudi v svoji kupčiji, in domačem gospodarstvu je bil jako nesrečen. V serce se mi je smilil, in serčnim zaupanjem sem se obernila z devetdnevnico k presvetemu Sercu Jezusovemu, presv. sercu Marijinemu sv. Jožefu, sv. Antonu Padov. in sv. Alojziju prepričana, da ako Vsegamogočni mojih prošnja ne všliši, mu bodo dopadljive nedolžnih otročičev molitve. In res se nisem varala; obernilo se je vse na bolje. — Preserčna hvala Vsegamogočnemu, presv. Sercu Jezusa, Njegovi sv. Materi Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. in sv. Alojziju. J. K.

Od sv. Trojice v Slov. Goricah dne 15/6 1890.

Zahvaljujem se presveti Trojici za ozdravljenje bolnih svinj skoz pripomoč svetega Antona Padovanskega, kterega sem zaup-

ljivo na pomoč klicala, eno sv. mašo najeti in v Cvetju naznaniti obljubila.

Čast bodi Bogu Očetu in Sinu in sv. Duhu in služabniku njegovemu svetemu Antonu Padovanskemu Amen.

A. Č. tretjerednica.

Iz Ljubljane 6. velicega serpana 1890.

Mesca malega serpana tega leta, sem 45 f. spravil v skrinjico med obleko. Ko sem hotel čez nekaj dni nekoliko denarja vzeti, ker sem se bil namenil na neko božjo pot, grem iskat denarja, ali ni ga. Vso obleko, vsako posebej vzamem v roko, vse preiščem, vse žepe, denarja le ni; pokličem svojo hčer, daj ti poiskati, morebiti boš bolj srečna kot jest. Tudi ona vso obleko in vse žepe preišče pa nič ne najde. Pokliče svojga moža, da naj še on pogleda vso obleko; tudi on vse preoberne vse rokave, vse žepe, pa tudi nič ne dobi. Nisem družega mislil, kaker da mi je denar vzet.

Moja hči mi pravi, dajte za eno sv. mašo v čast sv. Antonu Padovanskemu. Res sem šel in plačal, in potlej sem tudi molil in prosil, in obljubil v Cvetju razglasiti, če denar dobim. Tudi sem prosil Marijo Mater Božjo. Čez tri dni grem spet iskat, vse preiščem, pa le denarja ni. Osmi dan potem ko smo iskali, mi pa notranji glas pravi, pojdi iskat, denar boš dobil. Nisem hotel iti, pa ni bilo miru, da sem šel popoldan; primem prvo, drugo obleko, in ni bilo nič; tretjo vzamem, pa glejte čudo, v prvem žepu, ko sem z roko notri segel, je bil ves denar vkup zvit.

Da obljubo izpolnim, prosim ponižno, razglasite te verstice v Cvetji.

L. V. tretjerednik.

Iz Rajhenburga na Sp. Štajerskem.

Smertna bolezen stiskala me je v persih in me načinila bolj merliču jednako, kakor pa živimu človeku. Tudi skušeni zdravnik je zdvojil o rešenju iz one silne bolezní jetične. Ker bi rada še kaj dobrega storila in se boljje pripravila za večnost, obernila sem se s terdnim zaupanjem k blaženi Devici Mariji pomagaj, k sv. Jožefu, sv. Frančišku seraf., in sv. Antonu pad., z obljubo vslíšanje v milem „Cvetju“ naznaniti. Hvala Bogu! češčenje Devici Mariji in imenovaním Svetnikom Božjim! Čudežno in kmalu sem bila rešena in zamorem zopet vse dolžnosti, dela in opravke svojega stanu opravljati.

Neža Mlakar

redovna sestra in cerkvena pevkinja.

S Tirolskega a. Lansko leto mi je gerlo tako oteklo, da sem le težko mogel povzivati in oteklina je postajala vedno večja. Ker se je celo leto nisem mogel iznebiti, vernem se k čudodel-

nemu zdravniku, sv. Antoniju, da mi pomaga kot svojemu sobratu, in glej, v kratkem času je otekline jela splahnivati. in zdaj sem celo zdrav. Čast in hvala bodi Bogu in sv. Antoniju!

br. R. K. O. S. F.

Z Vipavskiga.

Tisočkrat bodi čast in preserčna zahvala pres. sercu Jezusovimu! Na priprošnjo božje Matere Marije, sv. Antona pad., sv. Frančiška, katere sim za njih priprošnjo prosila ter zadobila vslisanje da je moj brat iz velike nevarnosti bil rešen in zopet okreval. za kar izrekujem naj serčnejši zahvalo Bogu, Mariji in omenjenim svetnikom.

K. Ž.

Iz Vojnika l. kimavca 1890.

Imela sem na svoji skerbi bolnico, ketera je težavno postrežbo potrebovala, za katero sem bila jest zavoljo bolehnosti preslaba; pa tudi veliko pomankanje je nastalo! V tej sili sem se svojimi ljudmi skozi 9 dni molila rožni venec Marije 7 žalosti in na pomoč klicala sv. Frančiška in sv. Antona. in hvala Bogu v sredi devetdnevnice je bolnica toliko ozdravela, da je mogla če ravno še slaba v svojo poprejšnjo službo stopiti.

Drugikrat sem bila pri sodnji v veliki zadregi, in sem opravljala po zgorej omenjenim načinu 9dnevnic, in hvala Bogu, pravica je zmagala, in rešena sem bila.

Tretjikrat pa sem bila hudo bolna, da so vsi mislili, in tudi jaz sama, da je moja zadnja ura že blizu. Spet sem s temi svojimi devetdnevnic na zgorej omenjeni način opravila in ljubi Bog mi je ljubo zdravje spet podelil, Njemu bodi čast in hvala. Vse trojno sem obljubila v Cvetju naznaniti, in zdaj svojo obljubo s hvaležnim srcem dopolnim.

Ena druga oseba je en dan tri prav važne reči zgubila. in se je priporočila sv. Antonu, tudi obljubila v Cvetju naznaniti. Pa čudo! ravno na takih krajih je vse trojno našla, kjer je bilo tri ure veliko ljudi, pa vender ni nihče pobral. Hvala Bogu in sv. Antonu!

Hvaljen bodi Jezus Kristus.

F. K. tretjerednica.

O d S v. A n e v Slovenskih Goricah.

Kaker je znano Slovencem iz časopisov „Mir“ in „Slov. Gospodar“, sem se ponesrečil ter si poškodoval desno rokó takó močno, da še sedaj ne morem težavnih del opravljati in si kruha služiti, tudi pisati mi ni tako lahko kaker poprej. Ker se je naredil prisad, se mi je reklo, da mi bodo rokó odrezali.

Ali jaz sem se priporočeval sv. Frančišku Serafinskemu, sv. Antonu Padovanskemu in Mariji Lurski ter obljubil, ako se mi roka reši, da hočem v „Cvetju“ naznaniti ter o prvi priliki romati na Tersat pri Reki, na sv. Goro pri Gorici, Šmarno Goro pri Ljubljani, in Sladko Goro na Štajerskem. V tem najdem

umetnega ranocelnika, ki mi je pomalem rano z božjo pomočjo zacelil in mi takó rokó rešil. Akoravno še sedaj ne morem težavnih del opravljati, vendar zrem z zaupanjem proti nebu upajoč — pomoči. S tem spojnjujem obljubo in se zahvaljujem imenovanim svetnikom za to in še veliko drugih — pomoči in vslišanj! Vernim Slovencem pa priporočam, naj se v vsaki sili in potrebi obračajo z največjim zaupanjem do naših velikih svetnikov. —

Alojzij Vakaj tretjerednik.

V poslednjem času so se nabrale jako mnoge zahvale, tako da jih moramo večinoma le ob kratkem omeniti, kar bo pred Bogom gotovo tudi zadostovalo, zlasti, ako dotični ne žele, da bi se zvedelo njihovo ime.

Nadalje torej zahvaljajo Boga in njegove svetnike:

M. L. tretjerednica od Sv. Ruperta za ozdravljenje in tolažbo v bolezni in dušnih bitkostih;

J. F. tretjerednica od Sv. Ane v Slov. gor. za ozdravljenje;

U. K. z Notranjskega za ozdravljenje očesne bolezni;

N. G. tretjerednica od Sv. Križa pri Slatini za ozdravljenje neke žene in najdenje raznih zgubljenih reči;

E. P. tudi od tam za ozdravljenje nekega živinčeta;

M. Z. tudi od tam za pomoč v dušnih stiskah in najdenje zgubljenih reči;

A. R. iz Mengša za pomoč v sili in potrebi;

M. F. tretjerednica za najdenje zgubljenega denarja;

J. M. S. za milosti prejete po priprošnji Marije Device in sv. Jožefa;

N. A. iz Sesterž za ozdravljenje bolezni v nogah;

N. P. iz Braslovč za ozdravljenje bratovo;

M. B. tudi od tam za vslišanje v sili pri živini;

M. H. tudi od tam za rešenje iz nadlog in skerbi in ozdravljenje sestre in gospoda dušnega pastirja;

Neka tretjerednica iz Savinjske doline, St. Pavelske fare, za pomoč v nevarni bolezni neke ženske;

A. D. tretjerednik iz Mozirja za dušne in telesne dobrote;

J. Š. iz Lokovca za ozdravljenje živinčeta;

K. K. iz St. Jerneja za ozdravljenje in neka druga oseba za ozdravljenje pri živini;

A. Š. od Sv. Ruperta nad Laškim za ozdravljenje svojega otroka;

Neki tretjerednik za srečen vspeli imenitnega podjetja po mnogih zaprekah;

Neki tretjerednik za pomoč v veliki stiski;

M. K. tretjerednik za vse prejete dobrote;

M. R. za ozdravljenje bolne noge po devetdnevnici na čast Mariji Devici, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Frančišku in sv. Roku.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udja III reda skupščine goriške: Marija (Ana) Nuk iz Tolmina, Katarina (Roza) Lenardič iz Kojškega, Jozefa (Marija) Lisjak iz Pervachine, Tereza (Elizabeta) Kuljat iz Gergarja; černiške: Marijana (Angela) Cigoj; banjiške: Jozefa Slokar; svetotrojiške: Uršula Pavrič od Sv. Trojice, Marija Jurkovič od Sv. Križa, Marijana Krajnc od Sv. Trojice, Marija Caf od Sv. Ruperta v Slov. goricah; dolske pri Litiji: Podlesnik Marija (Ana) † 25. marca 1889, Leban Helena (Elizabeta) † 27. okt. 1889, Savšek Jera (Marija) † 11. decembra 1889, Kovač Ana (Marija) † 15. jan. 1890, Hauptman Urša (Eliz.) † 12. jan. 1890, Kotar Janez (Ant. P.) † 7. febr. 1890, Podlesnik Franca (Marija) † 22. febr. 1890, Božič 14. febr. 1890, Zaverl Marija (Eliz.) † 10. marca 1890, Mersu Katarina (Klara) 6. febr. 1890, Osredkar Anton (Franc Seraf.) † 6. avg. 1889; bohinjaške: Slamnik Serafina, Godec Ana, Pantar Elizabeta, Čop Marija brezm., Preželj Klara, Medja Katarina, Mencinger Margareta; središke na Štajerskem: Salamija Marija (Mihelina); tomajske: Andlovic Frančiška (Klara) † 25. avg. 1890.

Nadalje se priporočajo: Tretjerednica Elizabeta Klančnik in tovarišici za dar pobožne molitve; neki tretjerednik, da bi zadel v težavah pomoč ali milost jih voljno prenašati; M. S. priporoča svojega moža, da bi se odvadil pijančevanja; neka gospa sebe, soproga in otročice; neka dekle za več milosti, zlasti, da bi prišla v samostan šolskih sester; tretjerednica I. G. da bi ji Bog dodelil potrebnega zdravja; J. M. S. se priporoča v pobožno molitev posebno v dveh zadevah; tretjerednik M. A. se priporoča v neki telesni zadevi; H. H. v hudi dušni in telesni stiski; I. V. za ozdravljenje po hudem padcu poškodovanega telesa zlasti nog; Fr M. priporoča svojo prijateljico zaradi bolezni; neka druga se priporoča za zdravje in voljno poterpljenje v dušnih in telesnih zadevah; še druga za ljubo zdravje, če je duši v zveličanje; še druga, da bi sprosil od Matere Božje dober svet potreben za njeno dušo; M. Z. priporoča vse rajne sestre 3. reda vmerle leta 1890; tretjerednik M. K., da bi mogel kmalu priti v stan, ki mu je potreben; J. P. priporoča goreče v molitev neke osebe za mir in slogo pri dveh družinah, svoja dva brata, da bi bila bolj terdne vere, posebno enega, da ne bi v jezi tako hudo preklinjal, dva zakonska, da bi bolj spolnjevala božje in cerkvene zapovedi in ona posebno, da ne bi sejala prepira mej družinami.

